

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivankou Havlíkovou v právní věci

žalobkyně: **X. X.**
státní příslušnost X
zastoupena JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalovaného: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne X, č. j. XXX

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (zákon o azylu), se neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

2. Z napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobkyně nebyla dle závěrů žalovaného ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu, ani nebylo zjištěno, že by mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. K tvrzením žalobkyně, že hlavním důvodem odchodu z vlasti a žádosti o mezinárodní ochranu v ČR byly dlouhodobé problémy s XXX, podrobně ocitoval z *Informace OAMP ze dne XXX, Postavení žen*. Podotknul, že aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, musí být v souladu s § 2 odst. 9 zákona o azylu původcem státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem. Původcem pronásledování může být soukromá osoba jen za předpokladu, že stát či jiná veřejná moc není schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním, přičemž důvodem musí být pohnutky taxativně stanovené v § 12 písm. b) zákona o azylu. XXX může být azylově relevantním důvodem, avšak po žalobkyni je relevantní požadovat, aby vyhledala pomoc ve své vlasti. K tvrzeným důvodům žalobkyně, proč se na žádný státní orgán neobrátila, žalovaný uvedl, že XXX dlouhodobě bojuje jak XXX, tak s XXX, XXX je zde trestným činem, za nějž hrozí trest odnětí svobody. Zdůraznil, že žalobkyně ve vlasti žije XXX. Žalobkyně se ve vlasti volně pohybuje, cestuje, pracuje. Nelze tedy tvrdit, že by byla závislá na XXX, resp. že by pro ni bylo nedostupné najít si a získat ve vlasti ochranu. Dále poukazoval na účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu, neboť tak učinila až osm měsíců poté, co přicestovala do ČR a poté, co byla z území ČR správně vyhoštěna. Žalovaný shledal, že zde nebyly dány ani důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Zároveň nezjistil žádný z důvodů k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť neshledal, že by žalobkyni mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma formou trestu smrti nebo popravy, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, a neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b zákona o azylu.

Žaloba

3. Žalobkyně předně uvedla, že neuplatňuje žádné důvody, pro které by ji hrozilo pronásledování z důvodu politických postojů, rasy, sexuální orientace nebo náboženství. Domnívala se však, že jsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu, neboť se nachází v lidsky pochopitelné a zcela tragické životní situaci. Zatímco je nucena sama krýt životní náklady rodiny, čítající XXX, XXX jí vyhrožuje XXX.
4. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný nepostupoval dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (správní řád), neboť nezjistil skutečný stav věci a zcela pominul ústřední bod její výpovědi, a to netěšenou ekonomickou a sociální situaci v domovském státě. Dále tvrdila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatku odůvodnění, neboť se žalovaný nijak nezaobíral hodnocením ekonomické a bezpečnostní situace v zemi. Je-li proces hodnocení důkazů založen na jejich pořízení a následném vypořádání (nejprve izolovaně a poté ve vzájemném kontextu), tak napadené rozhodnutí v tomto zaostává. K tomu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 31. 5. 2007, čj. 4 Ads 17/2007-66, a citovala z něj. Uvedla, že z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, co si správní orgán „myslí“ o životní situaci žalobkyně. Tvrzení, že by bylo možné ji řešit instituty zákona o pobytu cizinců, je nepřiléhavé, neboť musí řešit XXX okamžitě.

5. Žalobkyně konstatovala, že při pohovorech opakovaně poukazovala na složitou životní situaci, že se obává návratu do vlasti s ohledem na své finanční problémy a pronásledování ze strany XXX. Měla za to, že dostatečně prokázala důvodnost nároku. Správnímu orgánu předestřela dostatečně jasný a konkrétní azylový příběh, který jasně dokládá možné pronásledování v případě návratu do vlasti, zejména hrozbu vážné újmy. Upozornila na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992 (Příručka), z níž citovala. Postoj žalovaného, že neposkytl dostatečnou podporu pro svá tvrzení, označila za nepodložený a za pouhé subjektivní hodnocení na úrovni obecných spekulací. Žalovaný odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu věci. Zároveň opomenul obecné plavidlo, dle kterého se v pochybnostech (pokud nelze průkazně ověřit tvrzení účastníka) vždy straní účastníku řízení a jeho žádosti se vyhová. Žalovaný pochybil, pokud odmítl poskytnutí buď azylu, resp. doplňkové ochrany, neboť je tento postup v rozporu se skutečným stavem věci. Bylo přitom povinností správního orgánu, aby sám skutečný stav věci ověřil. Její tvrzení ale byla bagatelizována, aniž by byla dostatečně ověřena jejich relevance.
6. Dle žalobkyně je zjevné, že uváděné skutečnosti svědčí pro důvodnost přiznání azylu. Ke smyslu institutu azylu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, čj. 2 Azs 423/2004-81. Žalovaný měl posoudit, zda žalobkyni hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2. Zde konkrétně tuto újmu shledala v nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání dle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82. Dle žalobkyně nemusí a ani nemůže být postaveno najisto, že bude vystavena takovému jednání. Je zde však nutno zkoumat, zda existuje skutečně odůvodněné a reálné nebezpečí hrozby této újmy. S odkazem na obsah správního spisu uvedla, že hrozbu vážné újmy po návratu do vlasti nelze vyloučit, byť ze strany soukromé osoby. V důsledku korupce v řadách státních orgánů se na ně nemůže obrátit se žádostí o pomoc při ochraně před XXX, a to tím spíše, že jeho rodina XXX. Nedostalo by se jí tak spravedlivého přístupu. Žalovaný tuto možnost odmítl, ačkoliv zde není žádný relevantní podklad nebo zjištění, které by takové nebezpečí vyvracelo. Mělo proto být postupováno ve prospěch žalobkyně. K náležitostem odůvodnění odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, čj. 3 As 60/2006-46, č. 1109/2007 Sb. NSS, a ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS a citoval z nich. Ve věci žalobkyně bylo porušeno její právo na spravedlivý proces. Správní orgán nedostal svým povinností na vydání řádného, přesvědčivého a přezkoumatelného rozhodnutí. Rovněž nedostal své povinnosti řádně své rozhodnutí odůvodnit. Některé obavy žalobkyně bez povšimnutí přešel a není dostatečně zjištěn stav věci. Životní situace žalobkyně byla posouzena necitlivě a nehumánně.
7. Závěrem žalobkyně namítala, že lze její životní situaci posoudit i z pohledu pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině. XXX policie jí odpírá ochranu před XXX právě pro to, že je členkou XXX minority žijící na území XXX. V sociální rovině se řadí do skupiny XXX. Být její domovský stát vystupuje navenek sekulárně, tak fakticky není schopen ji ochránit
8. Žalobkyně žádala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě předně podotknul, že institut humanitárního azylu byl k 1. 10. 2025 zrušen. Žalobní argumentaci označil za účelovou a zcela nepřiléhavou. Text žaloby popisuje XXX jako někoho, kdo má v rodině XXX. Nic takového žalobkyně v rámci správního řízení netvrdila. Rovněž žalobní tvrzení stran postavení žalobkyně jako občanky druhé kategorie, neboť v zemi původu patří k minoritě, se poprvé objevuje v žalobě a je zcela zjevně účelové. Zbylé žalobní námitky mají podobu obecných výroků, s napadeným rozhodnutím se ani nesnaží konkrétně polemizovat. Námitky nejsou ničím podloženy, nesměřují do konkrétních úvah a závěrů žalovaného, nedefinují, jaký vliv mělo tvrzené pochybení do těchto závěrů a ani se nepokusí popsat, jaké informace měl žalovaný vynechat a jak by závěry napadeného rozhodnutí vypadaly, kdyby udělal vše „správně“. Žalovaný se všemi tvrzenými obavami žalobkyně zabýval, veškeré jeho závěry vychází z relevantních zpráv o zemi původu žalobkyně. Žalobkyně má objektivní možnost se v zemi původu před XXX bránit. XXX státní orgány se obdobnými případy zabývají a po snahách z let minulých jsou případy XXX řešeny s důrazem. Žalobkyni se rovněž naskýtá objektivní možnost se v rámci XXX i se svými dětmi přestěhovat, stejně tak může využít pomoci ze strany své rodiny. Žádnou z možností však nevyužila a namísto toho se rozhodla ze země vycestovat. Ve zbylém rozsahu plně odkázal na napadené rozhodnutí.
10. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud vyšel ze spisového materiálu žalovaného, jímž se důkaz neprovádí.
12. Ze správního spisu soud zjistil následující:
13. Z rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne XXX, č. j. XXX plyne, že žalobkyně při kontrole Policií ČR dne XXX uvedla, že na území ČR přicestovala jako turistka a poté zde začala pracovat. Věděla, že její pobyt je neoprávněný, ale jelikož má doma dluhy, potřebovala peníze a zůstala zde bez povolení k pobytu. Uváděla, že celá její rodina žije v XXX, kde jí v případě návratu nehrozí žádné nebezpečí.
14. Žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně byla k Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko Zastávka podána dne XXX v XXX hod.
15. V Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu podle § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu žalobkyně uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá, protože v XXX byla XXX. XXX. XXX. Na policii to nenahlásila, ani nebyla u lékaře, protože kdyby tam šla, nahlásil by to policii a ona XXX. Následně utekla do města XXX, kde žije její starší sestra, a tam nějakou dobu žila. Našla si tam i advokáta, díky kterému XXX. Tam pracovala jako servírka, XXX. Vyhrožoval jí, že XXX. Její kolegyně jí řekla, že má známou v XXX, že by ji mohla pomoci vyřídit vízum, a tak to udělala. Následně přijela na to vízum do ČR. Zůstala v Praze a přes sociální síť příležitostně pracovala, většinou jako uklízečka v restauracích.
16. Dle Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne XXX v XXX hod. žalobkyně uvedla, že opustila vlast, aby XXX. Do XXX nevycestovala, jelikož paní, která ji pomohla vyřídit XXX vízum už neodpovídala na její dotazy. Pokud by vycestovala domů, XXX. Během řízení o správním vyhoštění uvedla, že jí při návratu do vlasti nehrozí žádné nebezpečí, neboť tam byl přítomný ruský tlumočník a ona moc dobře nerozumí. Možná nepochopila otázku, bylo jí řečeno, že XXX tlumočníka nemají, ale to, že ruskému

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

tlumočnickovi nerozuměla, neřekla. Pokoušela se to vyřešit tím, že XXX. V XXX žila dva měsíce v XXX, nezůstala tam, protože její děti byly ještě malé. Její starší sestra je také rozvedená a má dítě, nemohla by se starat o její děti. Mateřské školky jsou tam dražší než v její obci. Sestra jí řekla, že má přijet, až budou starší. XXX. Na policii se neobrátila, XXX. Lékařskou pomoc XXX nevyhledala, obrátila se na kořenářku. K XXX došlo v XXX. Starší sestra v XXX jí řekla, že má přijet, až budou mít děti mezi 15 a 16 lety. Tolik ale nemají a nemohou se o sebe postarat. Problémy s policií ani státními orgány ve vlasti neměla, potíže kvůli rase, národnosti, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině, náboženství, politickým názorům nebo sexuální orientaci vyjma výše uvedeného neměla.

17. Ve *Vyjádření ke zdravotnímu stavu MUDr. M. K.* ze dne XXX stojí, že „XXX.
18. Žalovaný ohledně situace v zemi žalobkyně vyšel z dokumentů Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky *XXX Informace OAMP, XXX, Postavení žen*; dále *XXX Informace OAMP, XXX, Policie, Struktura, kapacity, běžná kriminalita, ochranné mechanismy*; dále *XXX Informace OAMP, XXX, Zabranění mobilita a návraty do země*; dále *XXX Informace OAMP, XXX, Situace XXX v XXX*; a také *XXX Informace OAMP, XXX, Bezpečnostní a politická situace v zemi*.
19. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
21. Dle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
22. Dle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
23. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 téhož ustanovení za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

24. Předně soud uvádí, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobkyně konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). Míra obecnosti námitek tedy předurčuje míru obecnosti jejich vypořádání soudem, neboť soud není povinen (avšak ani oprávněn) za žalobkyni argumentaci jakkoliv domýšlet.
25. K námitce žalobkyně stran nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud podotýká, že nepřezkoumatelnost není způsobena nižší kvalitou odůvodnění, nýbrž závěrem o tom, zda rozhodnutí obsahuje alespoň základní náležitosti do té míry, že může být podrobeno soudnímu přezkumu. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, v jejichž důsledku skutečně nelze rozhodnutí věcně přezkoumat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2025, čj. 6 As 32/2025-26, bod 12).
26. Správní orgán není povinen vypořádat každý dílčí argument. Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím jsou minimálně implicitně vypořádány i námitky účastníka, absence odpovědi na jednotlivé námitky účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 – 78). Institut nepřezkoumatelnosti tedy nelze libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitek účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Nedostatkem důvodu nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění, ale pouze nedostatek důvodů skutkových (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
27. Napadené rozhodnutí přitom vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů netrpí. Žalovaný se podrobně zabýval veškerými tvrzeními žalobkyně v azylovém řízení. Na základě získaných dokumentů (Informace OAMP) podrobně rozebral situaci žen a národnostních menšin. Skutková zjištění žalovaný přehledně subsumoval pod relevantní ustanovení zákona o azylu (§ 12 písm. a/,b/ a § 13 zákona o azylu; z moci úřední se také zabýval otázkou doplňkové ochrany dle §§14a a 14b zákona o azylu). Vztah mezi skutkovými zjištěními a právním hodnocením ze strany žalovaného je z napadeného rozhodnutí zcela zřejmý. Žalovaný proto splnil veškeré nároky, které zákon (vykládaný ve světle výše citované ustálené judikatury) na rozhodnutí správního orgánu klade.
28. Pro úplnost soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jakým způsobem žalovaný rozhodl. Jednotlivá zjištění tvoří logický celek, soud neshledal, že by rozhodnutí bylo vnitřně rozporné. Rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné ani pro nesrozumitelnost.
29. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že jsou zde dány důvody pro udělení humanitárního azylu. Nelze však pominout, že institut humanitárního azylu, dříve zakotvený v § 14 zákona o azylu, byl před zahájením azylového řízení žalobkyně (s účinností od 1. 10. 2025) zrušen bez náhrady (viz Čl. I bod 36, Čl. XIX písm. a/ zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony). Nelze proto vytýkat žalovanému, že se důvody pro udělení humanitárního azylu v napadeném rozhodnutí blíže nezabýval.

30. Soud konstatuje, že rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (viz např. usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021, čj. 3 Azs 118/2021-39, bod 11). Žalovaný v napadeném rozhodnutí velmi podrobně reagoval na veškerá tvrzení žalobkyně vyličená v azylovém řízení (jež se fakticky týkala toliko XXX), přičemž vyšel z komplexních dokumentů *Informace OAMP* (srov. výše). Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval postavením žen (str. 4 napadeného rozhodnutí), jakož i postavením národnostních menšin (str. 5 napadeného rozhodnutí) v XXX. Odůvodnění žalovaného je velmi podrobné, soud se s ním plně ztotožňuje a odkazuje na něj.
31. Žalobkyně v azylovém řízení neuvedla hospodářskou situaci jako důvod, pro který žádá o azyl. Soud však pro úplnost podotýká, že horší socio-ekonomická (hospodářská) situace ani odlišný standard ochrany práv jednotlivců v zemi původu ve srovnání s ČR bez dalšího nezakládají důvod pro udělení azylu v ČR. Pro posouzení naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu je podstatná konkrétní situace žadatelky a důvody, pro které o azyl žádá. Špatná hospodářská situace v zemi původu dopadá stejně na všechny občany a není důvodem udělení mezinárodní ochrany (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2025, čj. 6 Azs 33/2025-28, body 20 a 21). Žalovaný proto nijak nepochybil, pokud se hodnocením socio-ekonomické (hospodářské) situace v XXX nezaobíral.
32. Obdobně žalobkyně v azylovém řízení sama ani netvrdila, že by měla finanční problémy (naopak na ně byla dotazována ze strany správního orgánu, neboť na své dluhy poukazovala v předcházejícím řízení o správním vyhoštění, o němž měl správní orgán informace v rámci své úřední činnosti). Pro úplnost však soud podotýká, že ani obtíže spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu nelze bez přistoupení dalších okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu (viz tamtéž, bod 21). Byť se žalovaný mohl k finanční situaci žalobkyně blíže vyjádřit také v odůvodnění napadeného rozhodnutí, skutečnost, že tak neučinil, není takovou vadou, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí.
33. Pokud jde o námitku stran nezohlednění bezpečnostní situace v zemi původu žalobkyně, tato námitka je velmi obecná, přičemž není zřejmé, jaké konkrétní závažné a pro řízení významné skutečnosti týkající se bezpečnostní situace měl žalovaný ve vztahu k jejímu azylovému příběhu pominout. Jak již soud uvedl výše, žalovaný zcela správně při zjišťování informací o zemi původu žalobkyně vyšel z tvrzení žalobkyně jakožto žadatelky o mezinárodní ochranu. Žalovaný se zevrubně zabýval postavením žen XXX a menšin, a to právě s ohledem na tvrzení žalobkyně. Nelze mu vytýkat, že se nadto nezabýval blíže nespecifikovanou „bezpečnostní situací“, k níž žalobkyně ničeho neuváděla.
34. Zcela nepřiléhavá je rovněž argumentace, že měl žalovaný v pochybnostech vyhovět žádosti žalobkyně. Z obsahu správního spisu a napadeného rozhodnutí totiž plyne, že důvodem neudělení azylu nebylo neprokázání azylového příběhu žalobkyní, nýbrž skutečnost, že žalobkyně se (ani dle svých vlastních tvrzení) zprvu neobrátila na státní orgány ve své vlasti. O této pro věc rozhodné skutkové otázce přitom v azylovém řízení (ani v řízení před soudem) nevyvstaly žádné pochybnosti, a to především s ohledem na výše uvedené vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

samotné žalobkyně při pohovoru. Žalobní argumentace se tedy v tomto bodě míjí s odůvodněním napadeného rozhodnutí a s obsahem správního spisu.

35. Závěr žalovaného, že se měla žalobkyně primárně obrátit na státní orgány ve své vlasti, je plně v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů, podle níž musí v případě jednání soukromých osob žadatel nejprve využít všech prostředků ochrany, které nabízí jeho domovský stát, přičemž potenciální důvod k udělení mezinárodní ochrany by mohl nastat teprve tehdy, kdyby ochrana v zemi původu selhala nebo byla nedostatečná (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2026, čj. 4 Az 32/2025-31, bod 20). Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, neučinila-li žadatelka o mezinárodní ochranu žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jejího původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by jí taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by jí sice poskytnuta byla, ale neúčinně. Aby tedy bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musela by žalobkyně vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, čj. 7 Azs 66/2024-24, bod 10). Žalobkyně se však na státní orgány ve své vlasti neobrátila. Není proto možné předjímat, že by jí adekvátní pomoc nebyla poskytnuta. Z téhož důvodu je zcela nemístná námitka, že XXX policie odpírá žalobkyni ochranu z důvodu příslušnosti k sociální skupině, neboť žalobkyně se na XXX policii nikdy ani neobrátila.
36. Žalovaný proto zcela správně vyhodnotil, že žalobkyně nesplnila podmínky §§ 2 odst. 9 a 14 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
37. Na tomto místě soud uvádí, že v žalobě jsou uvedeny taktéž námitky, které se zcela míjí s tvrzeními žalobkyně v azylovém řízení a s obsahem správního spisu. Jak příléhavě podotknul žalovaný, žalobkyně v průběhu správního řízení nikdy netvrdila, že XXX. Dále se s obsahem spisového materiálu míjí žalobní námitka, podle níž měl žalovaný pominout „ústřední bod výpovědi žalobkyně, a sice neutěšenou ekonomickou a sociální situaci v domovském státě“, neboť žalobkyně v průběhu azylového řízení žádné skutečnosti stran neutěšné sociální a ekonomické situace v zemi neuváděla. Žalobkyně v azylovém řízení neuváděla ani nic o XXX, který by „musela řešit“ a to dokonce „okamžitě“. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně v žalobě žádné z těchto nových skutkových tvrzení blíže nekonkretizovala a ani v řízení před soudem nenavrhla žádné důkazy, které by byly s to tato tvrzení prokázat.
38. Obdobně žalobkyně v azylovém řízení netvrdila, že je v zemi původu ohrožována za uplatnění svých politických práv, a neuváděla ani jiné důvody spadající pod § 14 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. V žalobě obsažená argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 20. 10. 2005, čj. 2 Azs 423/2004-81, podle nějž je smyslem a účelem azylu ochrana všech, kteří jsou ve své zemi původu ohrožováni za uplatňování či uplatnění svých politických práv, je tak zcela mimoběžná (a to také s ohledem na tvrzení žalobkyně v úvodu samotné žaloby).
39. Soud nevěšel ani na námitku, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav a bagatelizoval tvrzení žalobkyně při posuzování, zda žalobkyně splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný se otázkou splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dostatečně zabýval na str. 7 až 9 napadeného rozhodnutí. Žalovaný podrobně rozebral jednotlivé podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle §14a odst. 1, 2 zákona o azylu, a také podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle §14b zákona o azylu. Soud nemá závěrům žalovaného co vytknout a plně na ně odkazuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

40. Závěrem soud (nad rámec rozhodných důvodů) uvádí, že se postup žalobkyně jeví účelovým. Žalovaný přiléhavě poukázal na skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána až po vydání pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, které je součástí správního spisu. Žalobkyni přitom objektivně nic nebránilo požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Z postupu žalobkyně a časové souslednosti jejích kroků tak lze dovodit, že byl motivován pouze cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění.
41. Soudu je nadto z jeho činnosti známo, že žalobkyně se proti rozhodnutí o vyhoštění bránila žalobou, přičemž řízení v dané věci bylo vedeno pod sp. zn. XXX, a bylo pravomocně skončeno zamítnutím žaloby rozsudkem ze dne XXX, který byl žalobkyni doručen prostřednictvím právního zástupce dne XXX. Žalobkyně v daném řízení tvrdila, že již ve správním řízení o vyhoštění „přislíbila, že řádně vycestuje do domovského státu“, zatímco nyní tvrdí, že se návratu do vlasti obává. Jako důvod nelegálního pobytu uváděla pouze špatnou ekonomickou situaci (kterou následně v žádosti o mezinárodní ochranu vůbec neuváděla, ale nyní na ni opět poukazuje v žalobě). V daném řízení přitom již byla zastoupena totožným advokátem se sídlem v Praze, postup žalobkyně tedy nelze připisovat jazykové bariéře. Žádost o mezinárodní ochranu byla podána dne XXX, tedy až po právní moci zamítavého rozsudku.

Závěr a náklady řízení

42. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci procesně úspěšná, a proto jí nenáleží náhrada nákladů řízení; žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. května 2026

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
samosoudkyně